

V29a

1.

Alma Adler

Kyrkheddunge

M. G. 11

1912 den 20/1

Alma Adler

född

den 12/4 1900

-- / --

Ormen länge.

1 Viljen I lysa till kvädet mitt,
och viljen I se däruppå? Om kom-
ung Olav Tryggvason skall ommin-
nisa gå. Dansen glimmar i salen
så dans som vi i ring! Glada ri-
da Norges män till Hildurs ring.
2 Det byggdes och smiddes på
kungens bud en drake vid havets
skand, Ormen länge det första skepp
som restes i Norges land.
3 Förgyllande skeno dess stavar två,
och sidorna blänkta blå. Förgyllande
glimmade skölden i topp sagorna säga
så.
4 Konungen sitter i högsätet sitt och ta-
lar till sina män: "Nu skola vi seg-
la på saltan sjö som jag drömde för
länge sen

5 Harska och glada svarste hans män:
"Herre, vi skola dig följa. Med dig vi ej rä-
das för hårdaste strid eller för brantaste
bölja."
6 Högrouen soen från berget grang, bar
en bäge jättelik. "Faslen av Ringe-riket han-
sände mig nu till dig."
7 Och konungen sade till overnen så med
gamnen i sin hug. "I sanning skall du säga
mig dugosse hur kallas du?
8 Ejdnar skall du kalla mig, väl vet jag
sprämma bagen. Tombar nämner jag bagen
min, dess pil far snabb som lägen."
9 På gingo de ned till havets skand, väpnar-
de män och gäva. När skeppet de skjula ur-
skjulit ut, tråden och markorna bäva:
10 Likhes segeln de hissa för vind allt ut i
havet gänga. På är det agt, att kungen
själv styrde Ormen länge.

Sverige.

Sverige, Sverige, Sverige, fosterland,
vår längtans bygd, vårt hem på jorden!
Nu spela skällorna, där härar lysks av
brand och död blev saga, ^{men} med hand
vid hand -- svär -- än ditt folk som
för de gamla trohetsorden. ---

2. Fall, juleisö, och susa, djupa mo!

Prima, östershjärna, genom junitivällen!

Sverige, moder! Bliv ^{vår} skid vår ro, du
land där våra barn en gång få bo och
våra fäder sova under hyrkohällen! --

Takt.

Takt!

Takt, takt, hållen takt! ^{en} Den är mer
halva makter. Den gör en utav de
många, den ger mod åt hjärtan
bränna den ger lätt det allra tyngs-

sa, lär de gamla som de yngsta lär
de starka som de svaga, att mot må
let hoppfullt draga. ---

2. Takt takt hållen takt! Den är
mer än halva makten. Komme vi i takt
med andra, som i skilda trupper vand-
ra, kunde kraften, som förgrenas, till
ett helt för landet enas, då blev Sveri-
ge stormakts like uti andens vidarika

Värsolen prålar.

1. Värsolen prålar med sina strålar,
fagert hon målar land och stad. Värvind
appfriskar, leker och smiskar kinden och
viskar och du vad? Jo, han säger: "Leh
glad jag hoppar soängar lustigt om bland
blad och knoppar, blänger hastigt upp i
trädens toppar. Flynda, och följ mig!"

2. Så ivrigt kan bad. -----

2. Bäljorna glittra, fåglarna kvittra
alla bli vittra: Gökarna gal. Vårarna de
fira. Ångarna vira kranor som sira
höjd och dal. Vinterdväla får ej
mera råda liv och fågning över allt
vi skada. Lust och glädje vill oss
allt nu bida. Bårt med sorger och
och suchar och kvat. -----

3. När vi få rasta Gössar vi hesta
utför allt hesta boll med språng.
Ticker vi springa Glatt om och
springa minstert då klinga skrat
och sing. Vår lust spridder i vår led
vill spränga varje band som vill
den innestänga. Hur kunna vi väl ha vi
någon känga örer vår bok hela
vår dagen lång. -----

Vid vårtermineus slut.

1. Det sjunger och kvittrar och skym-
lar och far, det jublar från gren, och
till gren, och solskenet glittrar och him-
meln är klar, och luften så härligt
ren. Vintermens hylliga stunder blev
läsna av boken lärd, men nu till ma-
turens under vi längta på uppläcks-
färd. Vi alla små fåglar vänta!

Nu strax är termineus slut, på dörren
vi redan glänta, snart skynda vi till
ut! Det stiger från hagar, från
dungrar och snår en jublande glad
melodi. Nu stunda de dagar
då solskenet rår. ¹¹⁹¹ Vi komma så sva

Flömm och böljer bystna ren.

Flömm och böljer bystna ren, himmels
valsets snatta skön, mer och mer för-
svagas, ren det börjar dagas, molnen
simma, kvällen och dimma, bådars so-
lens bleka strimma. Täckren spela friskt
och läckt, fönstren ristas vid var fläkt,
länna och aspar susa, kärr och källor brusa,
vårn spelar, sommar, sclar bon-
den åt sin fäls delar. Ren i vår spis
fladdrar och fräs' spänor och ris sticker
och gräs, redan vällinggryta kokar.

Ren med yvig lugg torparn uti mynnan
efter tobakselden snickar, och på ännu
gen ren, lutad mot en sten, doftkarlen
i sin skuffel tar. -----

2. Luften spelar frisk och skön, en
sta blomma, växt och frön öppna
sina knoppar, de åt daggens drops

par, präktigt randas, vällukt andas,
med sefirens fläktar blandas. Thogen
skymtar mörk och blå, berg och kullar
prydda stå med båd' lamm och kriger
byggens barn och pojor gå och valla,
de och bralla, sina hjordar sammankel-
la. Tårkan i skyn fläktar så soat, byn
pen i byn glaras och gad: all natu-
ren börjar vakna till ny glans och prä-
nya göromål; och att ingen skönhets-
sakna stegen Moritz öpp, by, sin
färgelopp, salk' sig vid sin taola ner.

Tolen glimmar

1. Tolen glimmar, blank och frind,
vattnet lik en spegel, snåningom
uppläser vind i de falliga segel.
Kingseln sträcks och med en är Olle
på sin hölat står. Kerstin ur kajen

går suter lös och regel. -----

2. Teglen fladdra, skutan går jär-
ker tar sin lyra. Lyran brummar,
båjan slår, allt med fröjd och glädje.
Skutan knakar bräcklig glas. Kämpens
fläckt i toppen ses. Tuppen gol så
skräv och his. Nu slog klöckan
fyra -----

3. Moritz stöt åt dem i turn, som
på skutan fara! Olle där vad bror
tar fjurn? Lyssna vad de svara!
Hör vad är ni hemma, ni? Ifrån
Lofön komma vi med grönsaker,
selleri, mjölk och äpplen klara. -----

Svenskar

Vi unga barn av svenskarnas
land som ännu stolta nämnas er
svenskar, ni bära Sveriges vät

i er hand, ni kunna plantera er
vår på dess strand. Fädren, som ni
yras av, blicka väntande ner, Sve-
ge, hela Sverige har sina drömmar
hos er. Om ni stolta nämnas so-
skar, höj då för Sverige ert strid-
baner! -----

Linnéan.

1. Bland jung och massa i djupa
skogen, där krasten sjunger från
furens gren där jorden aldrig
har rörligt av rogen där bor en
blomma en liten en. -----

2. Med rosenflammar på skära
kinden och lila hjästan mot
nordan böjd, hon strör sin
doft uti aftonvinden och doften
stiger mot himlens höjd. -----

3. Du kära barn ibland glada vän
ner som ofta leker skog och dal,
den lila blomman du säkert kän-
ner, Linnéan gömd uti granens
sak. -----

4. Och tog då henne till dit exem-
pel var ren var enkel som hemmets
bröpp och böner stige från kärleks

Tempel digt blomsterdoffen mot him-
len opp. ---

Ekorren.

Kurre liden, Kurre liden kom till mig!
Du har kallt i skogen. Jag skall
bli så snäll mot dig, vänlig och
förtrogen. Buren är så fin och
mell rullen pillar bring-så lilt,
och när du blir hötter, får du
bär och mötter. ---

2. Kurre borrar upp sin svans. "Tjft"
här är så roligt. Här är lek och
här dans, här är grönt och soligt.
Kurre han är ingen murr, byter ej
sitt bo och bär fri uti naturen, mot
allt gott i bu- u- hu- ren. ---

Konvaljen.

Huru älslig du är, huru ren, huru
stär, där du blyg ibland tuorna står!
Wan stämna och gud. ställa prisar
du Gud med din doft i din juv-
liga vär. Jag vill bryta dig glad,
dina snövita blad till mig viska
med oskuldens himmilska röst!
Ack, jag vill ack, jag vill, lika
obemärkt stå! Bäst förvarar jag
då barna oskulden i mitt bröst. ---

Granen.

1. Du skogen gran, du mörka
gran, du är oss alltid krogen. Du
grönskar sköni sommarid men
och bland snö i julefrid. Du --- d ---
2. Du --- du kan oss städs för-
nöja. Hur ofta du oss frejdat har,

när prydd du stod i julens dar! ---
3. Du ---, din dräkt den lärdom
åt oss giver att hopp och trohet var
je tid ge köst och kraft i livets
strid. Du ---, din lärdom åt oss
giver. ---

Älskar solen knoppar små.
Älskar solen knoppar små i de
gröna ängar; kysser liv i ört och
strä, purrar kalkens strängar. Gud
är sol Gud är sköld, ingen knopp
förgås av köld i hans ärt-sånger. ---
2. Ljunges fågeln morgonglad, lyfter
sina vingar; blir det liv i aspens blad,
när hans visa klingar. Anna hock
gamla brädd dalar lätt när barnsög,
späd lön mot höjden svaga. ---
3. Busken under löv och gren jagat

villbrädgimmer. Polen på den väta sten
hus och värme tömmar. Tår, o barn, din
härskt bled över det som dignar ned,
det som världen dömer. ---

Bring julgranen
Nå sa är det jul igen, jultomben
myser, julgran och klappor han
sticker så snällt. In i minsta höjs
mål julhuset lyser, alla äro glada
på julaftonskvätt. ---
2. Klara jul välkommen, välkom
men till jorden! Nå den långa
hösten är slut för i år. Med dig kom
mer snö och lyser upp Norden. In
så få vi påska, och så blir det vår. ---
3. Och så kommer sommarn, då grönt
är i skogen, smultronen radna, och å
hörn blir jul. Men i höst, då skör

den är inkörd på logen, då vi önska åter: Ack vintern!

Vinterkvätt i Norden.

1. Naturen är stilla. Om drömmande de ro har sankt sig kring skogar och dalar. Ej höres ett ljud ifrån snöbetäckt mark, men mäktigt dock lysnaden dalar.

2. I strålände präkt stiger Sirius upp och Karlwagnen dansar kring polen och månen strör silver på klippornas topp, sen dagen försvunnit med solen.

3. I gnistrande vitt glänsa kullar och fjäll, i dalen står skogen och drömmar. På mossstenet flammor i midvinterkvätt för färgspelet kölden man glömmar.

Den föräldralöse gossen.

1. "Varför så blek om kinden? Sannare är ju här, ljum bläser aftonvinden blommor syrenen bär.

2. "Varför så hyst och sluten, hörs du ej brastens sång? Gläd dig åt livsmimulens fröjda dig ängen lång.

3. Ensamt jag står i världen, när min är lagd på bår. Öde och tom är härden, bort från mitt hem jag går.

Morgon mellan fjällen.

Morgon mellan fjällen, klara bäck och flod sorlande mot hällen sjungen:

"Gud är gud, Gud är god!"

2. Dagen ser jag bräckas, fram går ljudet flod, dalarne, som väckas svara: "Gud är god, Gud är gud!"

3. Skogens fåglar sjunga med ett glät

heligt mod, där på kvist de gunga kvistha

"Gud är god, Gud är god!"

1. Tjäl, vak upp och soara dem med ny-
fött mod! Höj din lofsång klara: "Gud
är god, Gud är god!" - - - - -

Fjällen

1. De stolta fjällen säkra stå och trosta
tidens makt. De höja hjässan mot det
blå i samma kända trakt. Man fäl-
ler skogen odlarjord och bryter malm
också, men fjällen i vår gamla Nord
stå säkra kvar än-då. - - - - -

2. I dalen sina sjön ut och älvor
andra lopp de gamla skogar na
då ut och nya växa opp. På växla
tingen på vår jord och ären kom-
ma gå, men fjällen i vår gamla
Nord står tiden inte på. - - - - -

Heliga Birgitta.

1. På Aspanäs i böner låg Birgit-
ta heligt stilla. Den arma jord be-
drövad sig hon snärjd i synd
och villa. Och så, då stod vid
hennes bädd I gyllne strålar him-
melskt klädd den heliga Ma-
ria - - - - -

2. I jungfru's hand en krona klar, av
strålar gjord sägs vila. Och vill du ha
den kronan klar, du skall till må-
let ila. Birgitta

Majvisa.

1. Blommorna knoppas och fåglarna
slå jublande sånger mot himmelen
blå. Bäckarna brusa och kullen är
grön, vindarna leka kring speglande
sjön. Fjärilar komma med fröjd an-
-21-

de bud om Maj och hans brud. -- vårt ungdommod, det gäva, för ditt väl på
vakt att stå. --

Thane.

4. Mätte gyllne skördar hölja stadi

1. Vackra hembyggd, du som vilor byggis din näringsrika must och på andens mar-
blåa böjers fönn, nu till dig vår tanke. Her böja andiskördars rika gull! Bruse ö-
ilar, och vi nämna glatt ditt namn, min, över stätter vida fiketsvindars stolta gång
nas fyra bandumestunder ut lugna, goda ringe över vängar blida skära hänslor
hem uppå stället och i kinder, minnes vad verkning! --
vi lärt av dem. --

2. Mänskin över gröna ängar, sommar sol

Kvickrande lärka.

3. på sädesväng, blomsterdoft från bäddgärdsin. 1. Kvikrande lärka, som vären beba-
gar och i skogen fågelång. -- Hej dig, Thane, har gärna jag hör dig, och glad
hej dig, kära fostermoder, vän och blid, min jag dig skädar. Var är du hemma,
sär kärlek ömt dig bära fram till lycka och då vintern oss gästar här?! Kommer
till frid! -- -- -- -- -- du ej snart?! --

3. Nu är tid att öfvergiva vad som lån vi

Ära vare Gud i höjden.

fällt av dig, med vårt arbet dig bliva stödet. 2. Li jag båda eder stor glädje, den
på din framtidslig, så din framtids skön. allt folket vederfaras skall, ty i
dar våra glatt din framtids våv och så med. -- dag är i nder född Frälsaren Her --

den i Davids stad. Åra vare Gud i
höjden, Herren Gud i höjden. Friden
evigt på jorden, människorna ett gott
behag. Frid på jorden, frid på jor-
den, människorna ett gott behag.

På Vossvangen.

På Vossvangen der vil jeg bo,
der vokser kløver over høje. Der går
en ungkarl med blanke sko og med
en sølvkrage på trøje. Der danser
piger med bånd i hår, De lange
fletninger till jorden når. Ja, ho du
mig, jeg siger dig der er det fagert

at leve! Ja, leve! -----
2. Og der står hassel og birk og el, og
der står blåbær på høen og der gjedder
så højt på fjæld, og ålven løber forbi en.
På marken vokser den grønne løg i sko-
ven flyver den vilde gjøg. Ja, ho du
mig, de. -----

3. Der står en siljepil i dalen krang, der
bor en huldre bag stene. Der falder
tiden mig aldrig lang, selv når jeg
siddet alene; hi ingen dufter, og drøm-
ten står, og huldren synger, mens
ålven går. Ja ho du mig, -----

Ull till lek!

1. Ull till lek! På vilja arvet värna,
slutens konst, som fäderne oss lärt,
Lekens vackra konst ser vänchen

gärna manligt idrottshv är honom
kär. Skell dig därför lekens muntra
skara! Stort och fastslänskt det är
ditt mål, svenska bynnets glada art
bevare gjuta mod i barm, i kroppen
stäl. - - - - -

2. Ut till lek! Lät fallet friska fläk-
tar jaga bort förkustling, löng och
flärd! Om i häglor lednad du försmä-
tar blir ditt sinne friskt i lekens värde.
Härligt är att lekhamrater vinnas med
dem dela lekens lust och nöd. Tänks
knuden så kan ej för svinnas, brinner
lust ut med samma glöd. - - - - -

3. Ut till lek! I sol och luft dig löga,
hälse drick i djupa, fulla drag! Stärk
dig så för allvars värven höja! Livs
mod, dådhet där för inket tag! Lekens
genius svävar kring dig sakta, lossar mitt

på livets böja tung. Hör, han ber dig: Le-
kens gäva ekta, han bevarar själen stark och
ung. - - - - -

Guds rike på jorden.

1. Så långt som havet löja går, så vitt sig
solen ständer, varhelst ett människopårt står,
till alla folk och länder skall Ordelets
Gud med fridens bud om Kristi rike fö-
ras, hans busianne höras. - - - - -

2. Tom om hans ära skälar ren kring Ja-
fets berg och lunder, Jems bydder skola
se hans sken, Hams band skall se hans
under. All jordens rund av hans förbund
skall varda fullt omstuten, av nöden övers-
gjutet. - - - - -

3. Allt vad på jorden kallas stort, skall
för hans glans förblekna och släkten
samlas till hans part, dem ingen mer
kan räkna, all kungapragt all furste-

omakt hans herradömrö pris och honom
lydnad visa.

Tommarens sista ros.

1. Det är sommarns sista ros, som så
ensam om står i blom, alla syskon
den flytt sin kas, ingen vänder till henne
om, ingen kung är henne nära, hennes
rodnad bleknar av, intet svar hennes
söcher bär, ensam väntar hon sin grav.

2. Ensam jag dock ej dig lämnat all för
gåten här dyna bort. Pov, ack Pov, som
du sist dock ämnat! Till de kära din
väg är kort. Varsamt över blomskivan
gen, syskonstarens vilobädd, står jag
bladen, du fält. Ack ängen snart i
vinterns dok är klädd.

3. Kanske snart och jag dig följer när frän
mig varja vän gått bort, när ej kär-

heten mer mig följor ack des stalglans
är schön, men kort! När de kära, mogna
hjärtan redan gått till vilans ro, o, vem
vill då hämma smärtan av att ensam
på jorden.

Hurra för vår vinter!

1. Det snöar, det snöar de flingorna falla så
vita och snjaka på allt och på alla! Och
ut skynda barnen och fröjdgruppen skalla.
Hurra ack, så roligt, hurra, hurra, hurra.
och så roligt att vintern är här.

2. Och lätt över snöläcket hálkarna åka,
och snöbollar vinga, och pyttarna bräka i
backen och ryta, när vinden de råka. "Hur-
ra bort ur vägen, hurra, hurra, hurra, fort ur
vägen! Nu nedåt det bär."

3. Och flickor och gossar, så friska och glada
på skåle de åla, i drivarna wada. Att
vita ing, det voro då skada. Hurra för vår

vinster, humra, hurra, hurra, Den är oss här!

De ensamme

En ensam stackars fågel har sina vingar
går två; och han har hela jorden och
rymden till andä.

2. Han har den mjuka grenen att gunga
sig upp och byta, flyga skogen när
kvällen faller på.

3. Och blott en bon för krigan, när ha-
sch skurar slå och glän och sång och
gäbel till vårens himmel blå.

4. Men ensam stackars djärta? - Det har
väl mer än vi: det har såndig här-
lek och bro och koppas ge.

Värsång

1. Hör hur jublande röster flyttar skogen
salar med glädje och sång. Kom, alla

Leende våren dyllar! Löst är de viktiga
bojornas sväng.

2. Ung och fröjdad i ungdom våren, gläd-
jens värblomster bult mot dig ler! Löst de
svimma, de lyuva aren; barnens sol gnu-
ker lekande mer.

Lången

1. Stolt som örnen ställer sängen djävt
sin färd upp till himlens höjder, till
en till en bättre värld ligger åt varje
bröst lid och fröjd och fröst.

2. Allt vad stort och ädelt bör uti
min själ, allt vad här på jorden främ-
jar, människors väl: blomskar ut sin
knopp skönt i sängen upp, ge, ut sin
knopp!

Till min Moder

1. Enden er jag hun lilla, men när jag
bliver stor, då skal jag synge Långa för dig

min äde Mor! Ja! jag synges Läng,
särskertige säs, för dig, min egen äde
velsignade Mor! - - - - -

Mitt fosterland.

1. Jag älskar var fur i skogen, som an-
sar i nordanland, jag älskar var teg,
där plogen bär vittne om idog hand.

2. Jag älskar de vida slätter i södsets
sommar gerakt, i vinkarnas stjarnenät-
ter när stormen till ro sig lagt.

3. Jag älskar de fäsen sjöar och havet
det fannande blå, de klippiga skär och
öar, som vakt omot fienden stä.

4. Ja, du är min fader, moder, så som
ges från skand till skand till skand,
långt mera än syster, bröder ty du är
omt fosterland.

5. Om än dina drömmar brista, som
kommit ditt hjärta att stå, jag vill

dig dock aldrig mist, nej, älska dig
dubbelst så.

5. Men än svajar Lwerges fana, och än
friheten bor i Nord. O Herre, må du oss
dona till kärlek för fosterjord.

Gulmärket.

1. Se, hur gulinön sakta dalas över fjäll
och skog och myr, hör, hur gulens
blocka talar om den glada helj, som
gror. Lwan dunsvit då vilas jorden
lyst av stjärnor stilla brand god
är människans vilja vorden, hjärtat

Väl längtar du åter.

1. Väl längtar du åter till fädernes-
skand, mitt hjärta, du står så orolig,
när barndommens minnen dig viskar
ibland om himbyggdets dalar förho

ligt. Förgäves du ängar den brän-
nande kust, som gäckande drer dig,
till främmande kust. Från hembygg-
dens skogar och dalar. ---

2. Vad drömde du väl om den främ-
mande jord. Vad sökte du fjär-
ran i söder? Ach sökte du hjärtan
Tans det ej i nord? Var fann du
väl tagnare bröder? Vad diktade
hoppet, vad brände din häg, Vad såg
du i söder, som icke du såg. I hem-
byggdens skogar och dalar. ---

3. Jag minnes min hembygd vid
dånande flod. Där molnen sig vila
på fjället. Där äldriga skogen mot stor-
marsna stod. En gränshande sköld om-
kring fjället. Där livet var djupt och
där friden blott dog. När solen rann upp
eller nattvaken slog. I hembyggdens skogar och
dalar. ---

Friskt mod i barm, framåt.
Friskt mod i barm, framåt, Friskt mod
i barm, framåt. På rosig levnadssträta,
på rosig levnadssträt! Vårt hjärtas fris-
ka slag. Oss baken ger i dag, och inga
sorgar brinnas i vårt unga muntra lag.
Då alla pulsar brinna av mod levnads-
hopp. Går färdan lätt mot höjden, mot
kunnskapsmålet upp. Framåt, i gossar snig,
med raska steg gå på! Hejra, Inne-
mra. ---

1520 i december vandrade Gustav
Vasa i dalarna och besökt Rank-
hyttan, Orns, Sala, Mora.

1521 började han befrielsekriget och
utbrag till riksföreståndare.

1523 valdes han till konung och inta-
gade i Stockholm.

1524 tillvältde vederdignarna oroligheter

i Blockholm.

1526 Salade Gustav till allmogén på Uppsala lögar och gästade Johannes Magni. Samma år lät han Peder Sun

använder och mäter kunnat hålla skylligt intåg i kungsdaladen.

1529 höll han riksdag i Västerås och genomdrev reformationen.

1538 märkte Daljunkaren By till Tyckland och blev där avrättad.

1532 försökte konung Kristian att återtaga Sverige, men misslyckades

1533 skaffade Gustav anstiftarna av blocketriget.

1538 började Dacke sitt uppror.

1543 blev han skjuten.

1560 dog Gustav Vasa och efterträddes av Erik XIV

1562 förmålde sig dertig Johan med

Katarina Jagellonica.

1563 tillfångasogs han och fördes till Gripsholm.

1564-1566 vann Klas Kristersson Horn segrar över danska flottan på Östersjön

1567 mördades bondearna 1568 blev Erik avsatt och fängslad

1576 började Johan III ånyo införa katolska kyrkan

1577 dog Erik XIV på Örgrynsbo

1581 valdes Sigismund till konung i Polen.

1592 dog Johan III och efterträddes av Sigismund

1593 hölls Uppsala möte; samma år kom Sigismund till Sverige för att krönas

1594 blev Sigismund krönt och återvände till Polen

1598 kom han än en gång till Sverige

men blev slagen vid Stångebro och flydde till Polen.

1599 dog Johan III

1600 dog Erik XIV

1601 dog Gustav Vasa

1602 dog Johan III

14
Krögarn stulen på sig drar, skur-
rar brännvinsspännan klar, ren i sto-
pet fattar, står i dörren och strökar
Lysan blossar, gubben kolsar,
byggenskämpar barn och gossar.

Gumman på sin vagn vid grind,
håller handen under kind, av
och an hon vickar, slumrar in
och nickar. Solen sticker gumman
höcker vaknar och ur stopet
bricker. Kvartar och hjul börjar
sin fart. Hör! Från ett skjul hör-
de du klart första slaget uti smeden
Smeden, smal och lång, med en glöd-
gad lång, naken ända upp till mid-
jan, mellan eld och sand med en
puls i hand sjunger nu sin morgon-
sång.